

NA ZÁVODNÍ DRÁZE

Před úvozem odbočili na louku, kde ráno nechali stát žebříňák. Sušilo se tam seno a hospodář ho právě nabládal na vůz vidlemi. Kočí vzal druhé a naložili spolu na žebříňák tři velké kupky.

Koně trpělivě čekali, až práci skončí, ale hříbátko se najednou polekalo. Nebyli na louce sami! Ze vzdáleného konce, kde ještě nebyla tráva posečená, k nim uhánělo divné zvíře! Mělo tenké nohy, uši jako trychtýře a v hubičce drželo chomáč uškubané trávy s polním kvítím. Teprve když přiběhlo blíž, poznal Janeček telátko ze statku.

„Koukej, Janečku, naše Lízátko tě přišlo přivítat s kytkou,“ smál se hospodář. „Dokonce ti přineslo jetelíček, svou oblíbenou pochoutku!“

Telátko už stálo před hříbátkem, jetel upustilo na zem

a hned spustilo: „Já jsem telátko Lízátko a chci s tebou kamarádit. Neuteč mi zase jako ráno!“

„Já neuteču,“ odpovědělo hříbátko nesměle. „Jsem tady s mámou a s tátou.“

„Já je znám,“ smálo se Lízátko. „Bydlíte ve stáji vedle našeho chléva. Když jsem ještě bylo malé a hloupé, chtělo jsem se od nich naučit řehtání! Moje máma je Stračena, tamhle jde a už mě hledá.“

Mezitím byla fůra sena naložená a hospodář řekl: „Uděláme telátku radost a vezmeme ho dnes i s mámou dřív domů.“

Kočí zvolal Vjééé a procesí se dalo na cestu: hříbátko vedle koní jako ráno a telátko se Stračenou za vozem.

Když přijeli na statek, hospodář s kočím dali koním volno až do večera a poslal celou jejich rodinku na louku za zadní zahradou. Sotva to telátko uvidělo, začalo žadonit: „Můžu se tam taky pást? Bú, bú, bú!“

Utíkalo z chléva a dobývalo se za plot tak dlouho, až hospodyně řekla: „Tak běž, stejně by s tebou nebylo na dvoře k vydržení!“

„To bude něco!“ zajásalo Lízátko, a už se hnalo otevřenými dvířky na louku. Tam se postavilo před hřebečka a nedočkavě se ptalo: „Konečně si můžeme hrát. Co budeme dělat? A necouvej, mě se přece nemusíš bát!“

Janeček chvíli nedůvěřivě koukal po mámě, ale ta nic neříkala. Ani táta Ron mu neporadil, a tak si musel poradit sám.

„Já si hrát neumím,“ řekl ostýchavě. „Jen běhat.“

„Tak budeme spolu závodit!“ vykřiklo telátko nadšeně. „Chyť mě!“

Za chvíli to vypadalo na louce jako na závodní dráze, jenže to byl závod k popukání. Zatímco hříbátko běželo plavně se vztyčenou hlavou a vlajícím ohonem, jak už to koně dovedou, telátko za ním divně a kostrbatě klopýtalo, a přestože se dívalo na zem, každou chvíli zakoplo a nakonec upadlo.

„Bú, bú, bú,“ spustilo nářek nad bolavým kolínkem. „Počkej na mě, neumím utíkat rychle jako ty!“

Janeček se ohlédl a bezradně zůstal stát. Zase nevěděl, co má dělat. Naštěstí telátko si rady vědělo a svou prohru chytře vyřešilo. Už dávno nebylo hloupé!

„Teď budeme závodit v bučení,“ rozhodlo za oba. „Koukej, že to nedokážeš jako já?“ A zabučelo nejsilněji, jak umělo: „Búúúúúúúúúúúúúúúú!“

„Íííhahaha,“ pokusil se ho Janeček slabě napodobit, ale bučení to nebylo.

„Víš co?“ napadlo nakonec telátko. „Radši mi vypravuj, jak to bylo v lese.“

Hříbátko souhlasilo, a tak se lidem ze statku i zvířátkům za plotem naskytl legrační podívaná. Podivný pár závodníků se procházel po louce, ukusoval trávu a tvářil se náramně důležitě. Telátko sice občas zaškobrtlo a hříbátko sebou polekaně trhlo při každém zabzučení včelky, ale to jim v povídání nevadilo...

Janeček začal tím, že popsal cestu. Pamatoval si slovo úvoz a tvrdil, že ten úvoz měl břehy a na nich kytičky.

„To bylo asi rákosí,“ řeklo telátko tónem zkušeného světoběžníka.

„Jak to víš?“ zeptalo se hříbátko s obdivem.

„Z knížky,“ odpovědělo Lízátko. „Když jsem bylo malé, děti našeho hospodáře chodily do chlěva a ukazovaly mi obrázky. Smály se a říkaly, že jestli se chci všechno naučit, musím i hodně číst. A na jednom obrázku byla řeka a kolem ní rostlo dlouhé rákosí. Vypadalo jako sláma.“

Hříbátko kroutilo hlavou. Divilo se, jak je telátko chytré, ale něco se mu přece jen nezdálo.

„Sláma to nebyla. Byly to kytičky a tráva jako ta tvoje kytka na uvítanou!“ trvalo na svém. „A žádná řeka tam netekla.“

„No proto,“ obrátilo honem telátko své tvrzení naruby. „Kde by se taky vzala řeka na poli? A vůz neumí plavat, určitě by se utopil! A jak to bylo dál?“

Hříbátko si zase nevědělo rady. Co je to plavat a utopit? Nechtělo se pořád vyptávat, a tak radši pokračovalo. Snažilo se vypovědět všechno, co se dozvědělo od mámy. Jak vyprávění Hnědky v podání malého nezkušeného Janečka vypadalo, to slyšelo jenom telátko. A telátko poslouchalo a kulilo oči – asi se mu to líbilo. Jen kdyby ho z toho dlouhého poslouchání nebrněly uši! A protože Janečka zase z pomalé chůze brněly nohy, najednou se rozběhl a vmžiku byl na druhém konci louky.

Telátko se nepokusilo kamaráda dohonit ani rozluštit záhady, kterým nerozumělo. Za hřebečkem unaveně klopýtalo, a když pro něj přišla hospodyně a zahrnala ho do chléva, vůbec se nebránilo.

Sotva si ale trochu odpočinulo, skulilo se do slámy k mámě Stračeně a spustilo, co si z Janečkova vyprávění zapamatovalo: „Les je hodně stromů. Když jich vyroste moc na jednom místě, člověk jim useká hlavy. Potom se jmenujou pařezy a mají sukové oči. Suky jsou kolečka ve dřevě a vlasy stromů jsou větve. Válejí se na zemi, která se jmenuje mýtina. Nedají se kousat a v hubičce píchají. Člověk je sbírá a pálí v kamnech, aby mu nebyla zima. Usekané stromy pálí taky nebo z nich dělá židle a stodoly. To vyprávěl hříbátku jeden pařez. Nejdřív se smál a pak usnul. Vedle něj bydlí puntíkové houby.

Nejsou dobré, na jazyku pálí. Travička chutná líp, ale nejvíc mlíčko od mámy. Janečkovu mámu s tátou odvedl kočí do lesa, kam není vidět. Tahali tam po zemi usekané stromy. Měli je přivázané na řetězu. V poledne se vrátili a jeli na louku pro suchou trávu. Když byl vůz naložený, vzali nás s sebou domů. Po cestě máma Hnědka hříbátku vyprávěla, jakou práci měli v lese. Za vozem to nebylo slyšet, ale Janeček mi všechno pověděl odpoledne na louce za zahradou. A teď to víš i ty.“

Lízátko se spokojeně protáhlo. Panečku, tak náramný vypravěč se v každém chlévě nenajde, máma Stračena může být na své telátko pyšná. V závodě s vyprávěním Hnědky i Janečka by určitě vyhrálo první cenu!